

Titel: Kapitel XXVIII.

Citation: "Kapitel XXVIII.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e34253.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XXVIII.

Påanke af dømme, afsagte af Underretterne.

nærværende Kapitel har bibeholdt det i det tidligere Forslags tilsvarende Kapitel indeholdte Hovedprincip, nemlig at Appellen af Underretssager kan udstrækkes til en fuldstændig ny prøvelse af Sagen, under hvilken Umiddelbarhedsprincippet gennemføres, såvidt Retten finder det fornødent.

Medens således nærværende Kapitel i hovedsagen fastholder det tidligere Forslags Regler, gøres der på den anden Side forskellige væsentlige Afvigelser med Hensyn til Enkelthederne. Disse bestå navnlig i følgende: Adgangen til gennem Appel at bringe spørgsmål frem til prøvelse for Landsretten er betydelig videre efter nærværende Udkast (jvf. dettes § 337), end efter det tidligere Forflag (jvf. dettes § 397). Man har i så Henseende været ledet af den Betragtning, at selv den korteste Frihedsberøvelse for Enhver, der hidtil er ustraffet, er en Sag af så alvorlig Betydning, at han bør have Adgang til at bringe spørgsmålet frem til fornyet prøvelse for en kollegialt sammensat Ret, samt at selv med Hensyn til professionelle Lovovertrædere en Straf, som f. Eks. Tvangsarbejde, der let kan involvere vanskelige spørgsmål om et Tilholds Lovlighed eller Vedkommendes Net til overhovedet at være her i Landet, kan være af sådan Betydning, at Appel ikke bør afskæres, og det så meget mindre, som det Gode, der ganske vist vilde være vundet ved at befri Landsretten for de mangfoldige simple Betler-, Løsgænger- og lignende Sager, alligevel kun i meget ufuldkommen Grad vil nås ved den i det tidligere Forslag indeholdte 30 Dages Begrænsning, idet Straffen i Gentagelsestilfælde meget let vil overstige denne Grænse, medens der på den anden Side ikke kan være Tale om at sætte grænsen endnu højere. Hertil kommer endvidere, som et Moment af særlig Betydning, at den nugældende Ret hjemler en meget vidtgående Appeladgang, og, medens der vel ingen Tvivl kan være om, at den vide Adgang til dobbelt Appel (først til Overretten, så til højesteret) bør begrænses, vilde det let føles som et altfor radikalt og som et misligt Skridt, om man i større Omfang helt vilde afskære Appel.

Samtidig med således at udvide Adgangen til at appellere Politisager, har man dog ønsket at fremhæve. at sådan Anke nor

malt kun bør angå Retsspørgsmål eller Strafudmålingen, idet normalt kun disse og ikke Bevisspørgsmålet vil frembyde virkelig Tvivl, og Appeladgangen ikke bør benyttes til at forhale en saadan mindre betydelig Sag til Besvær for Vidner og andre, der vilde blive nødte til at mode påny. Adgang til at påanke Politifager med Hensyn til Bevisspørgsmålet er derfor i § 338 Nr. 2 gjort afhængig af en særlig Tilladelse fra Landsretten.

Der er endvidere ilte fundet tilstrækkelig Grund til, som siet i det tidligere Forslags § 398, at gøre Appel af Politisager fra det Offentliges Side afhængig af Begæring fra Politimesteren. — Fremdeles er der, for såvidt angår almindelige Underretssager, med Hensyn til hvilke der fra den ene Side rejses Anke, som ikke omfatter Bevisbedømmelsen, givet Modparten Ret til, uanset Appelfristens Udløb, at påanke dommens Afgørelse af Bevisspørgsmålet, naar dette gøres inden 4 Tage efter Modtagelsen af Anke-Meddelelsen. Det kan jo f. Eks. tænkes. at en Tiltalt af Underretten vel er anset for at have foretaget en vis Handling, men af Retsgrunde er frifunden, og at Overanklageren derefter påanker Underrettens Afgørelse af Retsspørgsmålet. Der bør da åbenbart gives Tiltalte, der påstår slet ikke at have foretaget den pågældende Handling, Adgang til at forsvare sig i Appelinstanten også på dette Punkt. Naar en tilsvarende Regel ikke er givet for Politisager, er dette begrundet på, at Appel af Bevisspørgsmål i disse Sager overhovedet ikke kan finde Sted uden Landsrettens Tilladelse, og Landsretten kan da samtidig med at tage Bestemmelse herom, eventuelt i Henhold til § 324 dispensere fra Ankefristen.

Den Adgang til selv at fastsætte de Former, hvorunder Forhandlingerne skulle foregå. som i § 332 er indrømmet Højesteret, er ikke givet Landsretten, blandt andet fordi der for dennes Vedkommende allerede i Kapitel XXII. findes alt fornødent, således at der i det hele kun behøves en Henviisning dertil (jfr. § 340, 2det Stykke).

Endvidere er Virkningen af Tiltaltes Udeblivelse mindre stræng efter nærværende Udkast jfr. § 340, 3dje Stykke, og § 344, 2det Stykke) end efter det tidligere Forslag (jfr. § 399. 2det Stykke, og § 401).

Endelig er det en Selvfølge, at de i det foregående Kapitel gjorte Forandringer som følge af de til dette gjorte Henviisninger også få Betydning for nærværende Kapitel.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:

§ 338.

Afviselserne fra de i §§ 318-26 indeholdte regler, bestå navnlig i følgende: reglerne om Begrænsningen af Ankegrundene efter § 320. Nr. 4 — om Nr. 2 og 3 bliver her selvfølgelig overhovedet ikke spørgsmål — og sidste Stykke modificeres ved § 338, Nr. 2. Det i § 322, 1ste Stykke, ommeldte Krav på Ankemeddelelse kan efter Omstændighederne, ifølge § 342, 2det Stykke, fyldestgøres ved Anklageskriftets Forkyndelse, idet der, naar Anken omfatter Bevisbedømmelsen, stal udfærdiges og forkyndes Anklageskrift og ske Berømmelse og Påstævning, ganske som i de Sager, der i første Instans indbringes for Landsretten (jfr. §§ 216, 217, 22§ og 226).

Den i § 323 givne Adgang til mundtlig fremsættelse af Ankemeddelelse er udvidet ved § 338, Nr. 1, hvorhos der i sidstnævnte Paragrafs Nr. 4 er givet en særlig Frist for Fremsættelse af Ankemeddelelse og Ankebegrundelse i de Tilfælde, hvor Appeladgangen beror på Landsrettens særlige Tilladelse. Den i § 325 påbudte Ankebegrundelse bortfalder ifølge § 338, Nr. 3, naar Anken omfatter Bevisbedømmelsen (jævnfør derhos det nys omtalte med Hensyn til Fristen for Ankebegrundelsens Fremsættelse). Om den i § 326, 2det Stykke, ommeldte Adgang til Suspension af Straffuldbyrdsen tages ved Landsretten Beslutning enten af Landsretten selv eller af dennes Formand i Henhold til § 340. 2det Punktum, jfr. § 329, 2det Stykke, og § 311, 1ste Stykke, jfr. § 230.

§ 340.

Medens § 341 giver Regler for den fuldstændige Appel fra Underret til Landøret, indeholder nærværende Paragraf Regler om den appel, der ikke omfatter Bedømmelse af Beviserne for Tiltaltes Skyld, altså en Appel, ensartet med den, der kan finde Sted fra Landøret til højesteret. hvorfor der i det hele kan henvises til de derom gældende Regler. De Afviselser, der bliver Tale om, bestå nærmest kun i følgende:

Om en ubetinget Beskikkelse af Forsvarer, således som forudsat i § 329, bliver der her ikke Tale, jfr. Henvisningen til § 40 i nærværende Paragrafs 3dje Stykke. De Pligter, der i § 330 ere pålagte henholdsvis Rigsanklager og Forsvarer med Hensyn til ny

Bevisers Optagelse, ere ifølge nærværende Paragrafs 1ste Stykke i det hele pålagte Overanklageren. I Stedet for § 331, 2det Stykke træder § 340, 3dje Stykke.

De Afviselser, der fremkomme fra Reglerne i Kapitel XXII., bestå navnlig i følgende:

I Stedet for Reglerne i § 233 og 234 om Virkningen af Tiltaltes Udeblivelse troede Reglerne i nærværende Paragrafs 3dje Stykke. Reglen i 2det Punktum af § 240 modificeres ved nærværende Paragrafs 2det Stykke, 1ste Punktum; for § 242 og de nærmest påfølgende Paragraffer vil der normalt ikke være Anvendelse; §256 bliver, forsåvidt angår Beviserne for Tiltaltes Skyld, uden Anvendelse, da disse slet ikke skulle forelægges Landsretten: endelig indskrænkes de i § 257 dragne grænser yderligere ved selve Anken, jævnført med Reglerne i § 334.

Da den i 3dje Stykke indeholdte Regel om Adgang for Retten til at afvise Anken, naar Tiltalte ikke moder, blandt andet også er bestemt til at virke som et Tvangsmiddel mod Tiltalte for at hindre, at han ved Udeblivelse forvolder de i Sagen deltagende overflødig Ulejlighed, må den Tiltalte, der ikke netop kan godtgøre en gyldig Undskyldningsgrund (jfr. § 365, 3dje Stykke) være udelukket fra påny at indanke Sagen. Derimod vil han i Henhold til § 346 kunne påkære Landsrettens Afvisningskendelse til Højesteret. Hvor Landsretten imidlertid har Grund til at anse Tiltaltes Udeblivelse som undskyldelig, kan den naturligvis vælge at udsætte Sagen i Stedet for at afvise den.

§ 341.

Den Behandling, der her stal finde Sted, er en fuldstændig ny, selvstændig Behandling af Sagen i dens Helhed og ilte en prøvelse af Underrettens Behandling. Om Underrettens Behandling lider af formelle Fejl, er derfor for så vidt ligeegyldigt. Endvidere er det klart, at, hvor Tiltalte af Underretten under eet er domfældt for flere Forbrydelser, må samtlige disse påny fremdrages for Landsretten, da denne ellers er ude af Stand til at fastsætte det rette Straffekvantum. En anden Sag er, at, hvor Anken netop er foranlediget ved Fejl, der kun berøre enkelte Dele af Underretssagen, vil Behandlingen for Landsretten eventuelt kunne simplificeres jfr. § 344. 1ste Stykke.

Er Tiltalte ved Underretten helt eller delvis frifunden, må det slå Overanklageren frit for i Henhold til Princippet i § 28 kun at indanke en Del af Anklagepunkterne

for Landsretten og i øvrigt frafalde Forfølgning.

De Afvigelser fra Reglerne i Kapitlerne XXI., XXII. og XXIV., hvorom der bliver Tale, bestå navnlig i følgende:

Med § 216 jævnføres § 342. I øvrigt vil der intet være til Hinder for i Kraft af § 61 at forene en appelsag efter § 341 med en direkte for Landsretten hørende Sag, enten fra først af, eller i Kraft af § 218; med §§ 219 og 220 jævnføres § 343. De i § 221 og andre Steder i de nævnte Kapitler givne Regler om Nævninger blive selvfølgelig uanvendelige, da Nævningers Medvirken, som tidligere omtalt, overhovedet kun kan finde Sted i Sager, der fra først af indbringes for Landsretten. Med § 228 jævnføres § 343, 2det Stykke. Reglerne om Udeblivelse i §§ 233 og 234 modificeres ved § 344, 2det Stykke, jfr. Bemærkningen til § 340, 3dje Stykke. Med §§ 243—48 jævnføres § 344, 1ste Stykke. Med § 257 jævnføres § 341, 2det Stykke, hvorom gælder samme bemærkning som ovenfor gjort ved § 335, sidste Punktum.

§ 345

råder Bod på den ofte påklagede Mangel i den gældende Ret, at klare og i og for sig ubetydelige Sager fores op gennem 3 Instanser, blot fordi Tiltalte ønsker at trække Afgørelsen i Langdrag. Det ligger i Henvisningen til Kapitel XXVII. at den i medfør af nærværende Paragraf undtagelsesvis tilladte Anke til højesteret ikke kan omfatte spørgsmålet om Beviset for Tiltaltes Skyld.